

van die van onze Kaasjeskruiden. Laatstgenoemde hebben nl. een splitvrucht, d.w.z. dat de vrucht (het bekende 'kaasje') één geheel van aaneengesloten deelvruchtjes vormt, die pas bij volledige rijpheid uiteenvallen. Onze Abutilon heeft daarentegen een aantal vrij los van elkaar zijnde vruchtjes.

Er is aan deze adventief nog een aardig verhaal verbonden. In 1962 trof de heer E. van der Voo, schrijver van onze interessante Wetenschappelijke Mededeling 'Tussen Lek en Ronde Venen' een aantal exemplaren op een met bagger opgehoogd terrein nabij Woerden aan. Deze bagger bleek afkomstig uit een stadsgracht nabij een graanbedrijf aldaar, waar echter al jaren lang geen buitenlands graan meer verwerkt was. Dat was zeker al 35 jaar geleden geweest. De zaden bleken dus in de grachtmodder hun kiemkracht zeer lang te hebben behouden. De heer van der Voo heeft hierover nader geschreven in *De Levende Natuur*, jaargang 1963.

C. Groot

Een haasje gezoogd door een poes

Bij de familie P. Ham te Wijdenes (NH) kwam de poes op een morgen thuis met een heel klein haasje van nog maar een paar dagen oud. De poes had zelf een jong van ongeveer veertien dagen. Toen de kinderen kwamen kijken lag het haasje met de jonge kat bij de moederpoes. Deze had het diertje kennelijk op het land gevonden en het meegenomen naar huis. Om bij haar jong te komen moest de poes in de dakgoot zien te komen en kon dan onder een dakpan, die wat scheef lag, de zolder bereiken. Het haasje maakte deze tocht mee. De poes was kennelijk zeer met haar nieuwe kind in haar schik. Ze was druk bezig het haasje van alle kanten te likken, misschien ook wel om de hazenlucht wat weg te krijgen. Het haasje maakte op zijn beurt van de gelegenheid gebruik om bij de poes te drinken. De doos met inhoud werd naar beneden gehaald in de keuken en trok veel bekijks. Deskundigen verklaarden, dat het wel meer voorkomt, dat katten met jonge veldiertjes naar huis komen, maar meestal worden die dan doodgebeten. Verondersteld werd, dat het hier een haasje betreft, dat door de moeder verstoten werd, omdat ze te veel kinderen had. Dit zou dan te zien zijn aan een klein wit blesje, dat het haasje inderdaad op zijn kopje had. Mogelijk weet een van de lezers hier het rechte van.

Het haasje kwam intussen wel wat voedsel tekort, want het poesje was veel meer mans. Doordat de moederpoes maar één jong had leverden slechts een paar tepeltjes melk. Het haasje werd daarom bijgevoerd met een klein zuigflesje en later met een klein lepeltje. Dit was een heel werk, maar het was toch leuk om te zien, dat het beestje groeide. Het begon door de keuken te huppen en roffelde veel met zijn pootjes tegen de kartonnen doos. Maar sla of ander groen wilde het beslist niet eten.

Een paar weken heeft het haasje geleefd. Op een morgen wilde het niet drinken, begon een beetje eigenaardig te doen en 's middags was het dood.